1 Ιουλίου 2014

Παύλος ο Απόστολος της θυσιαστικής αγάπης

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Εσπερινός Αποστόλου Παύλου
Παύλος ο Απόστολος της θυσιαστικής αγάπης
(Βήμα του Αποστόλου Παύλου, Κάτω Πάφος 29 Ιουνίου 2013)
«Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;»
Με δέος ιερό στεκόμαστε, Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Πανιερώτατε Μητροπολίτα Πάφου κ.κ.Γεώργιε, ο και οικοδεσπότης της αποψινής ιεράς συνάξεως, Σεπτή των Ιεραρχών χορεία, σεβαστοί πατέρες και ευσεβείς χριστιανοί στον τόπο «ου έστησαν οι πόδες» του «σκεύους της εκλογής» (Πραξ.θ 15) του Χριστού και όπου τα θεϊκά ρήματα τα εξελθόντα εκ του στόματος του πρώτου μετά τον Ένα εμύρωσαν τον αέρα της Πάφου, έπληξαν καίρια τις χορδές της ψυχής του Σεργίου Παύλου και δρόσισαν τις διψασμένες για φως και αλήθεια καρδιές των κατοίκων της. Ρίχνοντας όμως την άγκυρα των ελπίδων μας στον ωκεανό της αγάπης του Θεού, θα επιχειρήσουμε σύντομη ξενάγηση στους ανθώνες της αγαπώσης καρδίας του Μεγάλου Αποστόλου, ώστε οσφραινόμενοι τα θεία και πολυποίκιλα αρώματα των ανθέων της, να διδαχθούμε τι θα ειπεί αγάπη του Θεού, πως ένοιωσε την αγάπη αυτή ο Παύλος και τέλος πως την εκφράζει ο ίδιος προς τον πλησίον του.
«Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;»
Τα λόγια αυτά μας αποκαλύπτουν το βαθύτερο βάθος των σχέσεων του Παύλου με τον Χριστό. Σχέσεων που δημιουργήθηκαν ανάμεσα σ’ αυτόν και τον Ενανθρωπήσαντα Υιό του Θεού κατά την συνάντησή τους στο δρόμο της Δαμασκού. Τότε ο Σαύλος ένοιωσε και πείσθηκε ότι ο Χριστός τον αγάπησε με αγάπη τρυφερή, αλλά και τόσο δυνατή όσο ο θάνατος, εφ’ όσον κατά το Άσμα «κραταιά ως ο θάνατος αγάπη» (η 6). Κατάλαβε ότι ο Χριστός από αγάπη έχυσε το αίμα του πάνω στο Σταυρό για όλο τον κόσμο των ανθρώπων αλλά και για τον Παύλο προσωπικά. Ο Φαρισαίος Σαούλ στο δρόμο προς τη δαμασκό είδε ότι ο Χριστός είναι ο μεγάλος Θεός και Σωτήρας του κόσμου «εν ω εισι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως απόκρυφοι» (Κολ.β 3). Κατάλαβε ότι ο Χριστός είναι «Θεού δύναμις και Θεού σοφία» (Α Κορ. α 24). Τότε βεβαιώθηκε πως

ο Χριστός είναι η ειρήνη μας (Εφεσ. β 14) και η ζωή μας (Κολασ. γ 4). Και «σαν ένας έμπορος σοφός πούβρε τ' ακριβό μαργαριτάρι», έτρεξε και πούλησε όσα είχε και δεν είχε και το αγόρασε. Για την κίνησή του αυτή θα γράψει αργότερα με ιερή καύχηση στους αγαπημένους του Φιλιππησίους: «Τα πάντα εζημιώθην, και ηγούμαι σκύβαλα είναι, ίνα Χριστόν κερδήσω» (Φιλιπ. γ 8).
Ο Παύλος έχει συνδεθεί πλέον άρρηκτα με τον Χριστό. Ενσωματώθηκε στο σώμα του Χριστού και έγινε πιστότατο αντίγραφο του Χριστού, ο Οποίος είναι ο απέραντος ωκεανός της αγάπης.

Αυτή την αγάπη του Χριστού από εδώ και μπρος και μέχρι τελευταίας του αναπνοής θα την παρουσιάζει ο Απόστολος του Χριστού προς κάθε κατεύθυνση, προς όλους τους ανθρώπους αδιακρίτως ολόψυχη και ολοκάρδια.
Οι χριστιανοί, γράφει στους πιστούς της Ρώμης, χαιρόμαστε την ελπίδα, που ποτέ της δεν ντροπιάζει. Κι ελπίζουμε δυνατά και έντονα, διότι η αγάπη του Θεού ξεχύθηκε και πλημμυρίζει τις καρδιές μας με τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος, που μας δόθηκε και μένει κοντά μας (Ρωμ. ε 5). Το Άγιο Πνεύμα κατοικεί μέσα μας και δίνει τη μαρτυρία (Ρωμ. η 16) ότι είμαστε παιδιά του Θεού αγαπημένα. Άμεση δε συνέπεια αυτής της υιοθεσίας είναι η συμμετοχή μας ως κληρονόμων στα αγαθά του Θεού και του Μονογενούς Υιού Του. Ο Θεός τόσο μας αγαπά, λέγει και το βιώνει ο Παύλος, ώστε για χάρη μας «του ιδίου υιού ουκ εφείσατο», δεν λυπήθηκε και αυτόν ακόμη τον μονογενή του Υιό, αλλά τον παρέδωκε σε θάνατο σταυρικό (Ρωμ. η 32).
Αυτή η αγάπη, την οποία νοιώθει ο Απόστολος να πλημμυρίζει την καρδιά του και να πυρπολεί ολόκληρη την ύπαρξή του, τον κάμνει να διακηρύσσει ότι τίποτε δεν είναι δυνατό να χωρίσει τον ίδιο αλλά και κάθε χριστιανό από την αγάπη που μας έδωσε ο Θεός δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ούτε θλίψη, ούτε στενοχώρια, ούτε διωγμός, ούτε πείνα η γύμνια η έλλειψη ρούχων η μαχαίρι που φοβερίζει με θάνατο (Ρωμ. η 35). Ούτε και αυτά τα αγγελικά τάγματα, αν έπαιρναν κάποτε τέτοια απόφαση. Κι αν τυχόν υπάρχει άλλη κτίση και διαφορετικό από το δικό μας σύμπαν, πάλι δεν θα μπορέσει να μας αποξε-νώσει από την αιώνια, απόλυτη και παντοκρα-το¬ρική θεία αγάπη.
Αφού όμως ο Απόστολος είχε γεμίσει την καρδιά του με την αγάπη προς τον Κύριο και Θεό του, ήταν φυσικό να είναι και ο πλούσιος σε αγάπη προς τον κάθε άνθρωπο πλασμένον «κατ' εικόνα Θεού» που και γι' αυτόν ο «Χριστός απέθανεν» (Α Κορ. η 11). Έτσι βλέπουμε τον Παύλο να ασκεί την αγάπη προς τον συνάνθρωπο με ένα τρόπο που δημιουργεί κατάπληξη.

Πρώτοι που γεύονται την αγάπη του είναι οι συμπατριώτες του, οι ομοεθνείς του Εβραίοι. Πόθος του είναι να τους γνωστοποιήσει αυτά που ο ίδιος έζησε. Να τους κάμει μετόχους και κοινωνούς του πλούτου που κέρδισε. Αμέσως μετά την

επιστροφή του στο Χριστό μπαίνει στις εβραϊκές συναγωγές της Δαμασκού για να κάμει φανερή στους συμπατριώτες του την αλήθεια ότι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ «ούτός εστιν ο Υιός του Θεού» (Πραξ. θ 20). Καλεί όλους με την παρότρυνση: πιστέψετε, αδελφοί, στον Ιησού Χριστό. Πιστέψετε στο Χριστό και συνδεθείτε μαζί του, διότι μόνο ο Ιησούς σώζει.

Αυτός λοιπόν ο πρώην βλάσφημος και διώκτης του Χριστού, και των μαθητών του Χριστού, που τώρα θησαυρό της καρδιάς του, λατρεία και ζωή του είχε τον Χριστό, προκειμένου να σώσει τους συμπατριώτες του, θα δεχόταν να γίνει ανάθεμα γι' αυτούς. Θα δεχόταν να χάσει τον Χριστό και ο ίδιος να χαθεί χαμό αιώνιο, παρά εκείνοι χωρίς τον Χριστό να βαδίζουν προς την αιώνια κόλαση (Ρωμ. θ 3).

Μας αφήνει ενεούς η αγάπη αυτή του Παύλου η δυνατή, η καθαρότατη και άγια προς τους συμπατριώτες του, όταν αναλογισθούμε ότι οι άνθρωποι εκείνοι τυφλωμένοι από τον φανατισμό και την μισαλλοδοξία είχαν ορκιστεί πολλέ φορές να τον θανατώσουν και πολλές φορές τον είχαν βασανίσει και τον είχαν κυριολεκτικά αλύπητα ξυλοφορτώσει. Και οι οποίοι τελικά έγιναν η αιτία να τον αποκεφαλίσει ο Νέρων.
Ο Παύλος, αδελφοί μου, δεν αγαπούσε μόνο τους πατριώτες του Ιουδαίους. Αγαπούσε με σπλάγχνα και αγάπη Χριστού όλους τους ανθρώπους.
Την εντολή «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» (Ματθ. ιθ 19) την συνέλαβε στο πλήρωμά της ο θείος Απόστολος. Ο Παύλος τον εαυτό του τον αγάπησε με τη σωστή αγάπη γι' αυτό και τον συνέδεσε με τον μόνο τέλειο, μόνο Άγιο, μόνο Κύριο Ιησού Χριστό. Χρέος του λοιπόν τώρα θεωρούσε το να συνδέσει και τον πλησίον του με την πηγή της ζωής, τον Χριστό. Γι'αυτό κάμνει φτερά και πετάει. Πετάει να φέρει το λυτρωτικό μήνυμα παντού. Να εκπληρώσει την αποστολή του και να οδηγήσει σε επιτυχία το κοσμοσωτήριο έργο που του ανέθεσεν ο Χριστός. Όμως αυτό το έργο του να φέρει σε επαφή και να δημιουργήσει σχέση γνωριμίας των άσχετων και αδιάφορων πνευματικά ανθρώπων με τον Χριστό, είναι από τα δύσκολα το δυσκολότερο έργο. Γι' αυτό και υποβάλλει τον εαυτό του σε κόπους και θυσίες ο άνθρωπος του Θεού. Κοπιάζει, μοχθεί. Δεν κάμνει διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους. Δεν προσέχει αν είναι Ιουδαίοι, Έλληνες, Σύροι και Γαλάτες, Ευρωπαίοι η Ασιάτες. Δεν στέκεται στο αν είναι άνδρες η γυναίκες, γέροι, νέοι η άπλαστα μικρά παιδιά. Ένα μονάχα προσέχει και ένα τον ενδιαφέρει: το ότι είναι άνθρωποι. Εικόνες του Θεού και ότι ο Θεός τούς τους αγαπάει και τους θέλει στην παράταξη των σεσωσμένων. Γι' αυτό νοιώθει τον εαυτό του καταχρεωμένο απέναντι σε όλους τους ανθρώπους (Ρωμ. α 14).
Γι'αυτό και δεν ησυχάζει ούτε στιγμή. Ξανοίγεται σε ταξίδια θαλασσινά, αρκετά επικίνδυνα, κι επιχειρεί οδοιπορίες εξαντλητικές.

Ο Παύλος αγαπούσε κάθε άνθρωπο, και ήθελε να οδηγήσει στο Χριστό κάθε άνθρωπο. Όμως η αγάπη του προς τους χριστιανούς, «τους οικείους της πίστεως» (Γαλ. στ 10), τους «εν Χριστώ» αδελφούς του και ιδιαίτερα προς αυτούς που ο ίδιος οδήγησε στην πίστη, είναι άνθος που μόνο στους ανθώνες του Παραδείσου μπορούμε να συναντήσουμε. Στους χριστιανούς της Θεσσαλονίκης θα γράψει: «Σας φέρθηκα σαν μητέρα που ζεσταίνει στην αγκαλιά της τα παιδιά της. Και είναι τόση η στοργή μου για σας, που θα δεχόμουνα μ' όλη μου την καρδιά να σας μεταδώσω όχι μόνο το Ευαγγέλιο του Θεού, αλλά και τη ζωή μου και την ψυχή μου (Α Θεσ. β 8).

Η προκοπή των πνευματικών του παιδιών είναι χαρά του. Αυτή τον αναζωογονεί είναι η ίδια η ζωή του. Γι'αυτό και ο,τι εξαρτάται από τον ίδιο το κάμνει. όποιο μέσο έχει στη διάθεσή του το αξιοποιεί προκειμένου να τους βοηθήσει στον πνευματικό τους αγώνα και στον καταρτισμό τους. Δεν ησυχάζει καθώς τον συνέχει «η μέριμνα πασών των εκκλησιών» (Β Κορ. ια 28). Μέριμνα όχι μόνο των Εκκλησιών ως συνόλου, αλλά μέριμνα και ενδιαφέρον για κάθε πιστό ξεχωριστά. Τα λόγια του: «τις ασθενεί και ουκ ασθενώ, τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ πυρούμαι» (Β Κορ. ια 29), μαρτυρούν τον αδαπάνητο πλούτο της πατρικής του καρδιάς. Όταν, λέγει, κάποιος από σας αρρωσταίνει σωματικά η ψυχικά, αρρωσταίνω κι εγώ μαζί του. Όταν κάποιος σκοντάφτει και πέφτει νικημένος, καίγομαι και εγώ σε καμίνι ντροπής και λύπης. Με τον ίδιο τρόπο φερόταν και στους χριστιανούς, που δεν είχαν ακόμη προοδεύσει στην επίγνωση του τέλειου ευαγγελικού νόμου και παρουσιαζόταν με πίστη ασθενική. «Εγενόμην, θα γράψει στους Κορινθίους, τοις ασθενέσι ως ασθενής, ίνα τους ασθενείς κερδήσω» (Α Κορ. θ 22). Και τηρούσε με προθυμία και αυταπάρνηση την εντολή που έδινε στους άλλους: «οφείλομεν ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν». Έτσι εξηγείται η αγάπη του και προς τα πνευματικά παιδιά του τα οποία υστερούν στην προς το Δάσκαλό τους αγάπη. (Β Κορ. ιβ 5, Α Θεσ. β 19-20).

Ακριβής μιμητής του Χριστού ο Παύλος μιμείται τον Κύριό του με ακρίβεια και στο θέμα της θυσίας των δικαιωμάτων του, όταν η άσκηση των κατά πάντα νόμιμων αυτών δικαιωμάτων, δημιουργεί πρόβλημα στη συνείδηση των άλλων και σκανδαλισμό. Γι' αυτό θα διακηρύξει στους Κορινθίους: «ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω» (Α Κορ. η 13). Όντας ο ίδιος ελεύθερος, προκειμένου να βοηθήσει τους άλλους να σωθούν, γίνεται θεληματικά δούλος σε όλους. Κι έτσι η διακήρυξή του «γέγονα τοις πάσι τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω» (Α Κορ. θ 22), γίνεται κατάθεση ψυχής, τεκμήριο και μαρτυρία της μεγάλης του αγάπης προς την εικόνα του Θεού τον άνθρωπο, τον οποίο με κάθε τρόπο πασχίζει να ανορθώσει και να τον παραστήσει τέλειο εν Χριστώ.

«Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;»

Η έμπρακτη αγάπη του Παύλου προς τον άνθρωπο, όπως την σκιαγραφήσαμε μέσα

από τα κείμενά του, υπογραμμίζει με ιδιαίτερα έντονο τρόπο την αξία του ανθρώπου. Γι’αυτό ιδιαίτερα σήμερα, που η εικόνα του Θεού, ο άνθρωπος βρίσκεται και πάλι πεσμένη και εν πολλοίς θρυμματισμένη από τα αλλεπάλληλα κτυπήματα του εχθρού διαβόλου και των οργάνων του, είναι προτιμότερο να μιλάμε για το μεγαλείο και την αξία του ανθρώπου παρά για την αθλιότητα και τη δουλεία του.

Αν υπάρχουν σήμερα πολλοί που με τα έργα τους ταπεινώνουν τον άνθρωπο, υποτιμούν την αξία του και τον σπρώχνουν στο χάος και την καταστροφή, υπάρχουν απέναντί τους αν όχι περισσότεροι πάντως πολλοί άνθρωποι νηφάλιοι, τίμιοι με θέληση και πίστη. Υπάρχουν εκείνοι που αισθάνονται την ομορφιά της ζωής και το σκοπό της. Αυτοί με την πυρπολημένη από τη θεία αγάπη καρδιά, θα πυροδοτήσουν με την αγάπη τους και άλλες καρδιές, ώστε να γίνει πυρκαϊά που θα κάψει κάθε κακό και σάπιο. Ευχηθείτε, Μακαριώτατε, Άγιοι Πατέρες, όλοι οι κατοικούντες την νήσον του υιού της Παρακλήσεως και του Ουρανοβάμωνος Παύλου, γινόμενοι μιμητές της αγάπης του Κορυφαίου προς τον Χριστό και τον άνθρωπο να αναδεικνυόμαστε «καινή κτίσις», να γινόμαστε άνθρωποι γνήσιας, τέλειας και ανιδιοτελούς αγάπης και μ᾽ αυτή την αγάπη που είναι ο «σύνδεσμος της τελειότητος», ενωμένοι και αγαπημένοι, να διατρανώνουμε συνεχώς ότι τούτο το ανεμοδερόμενο θαλάσσιο όρος της ανατολικής Μεσογείου, που φέρει το όνομα Κύπρος, βρίσκεται στην κατοχή και τη διαφέντευση εκείνου, του μεγάλου Αποστόλου, που αναμόρφωσε την οικουμένη και σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο την φυλάσσει και την προστατεύει, όπως φυλάσσει και προστατεύει τις Εκκλησίες καλύτερα από τους αγγέλους.
Του Αρχιμανδρίτου Γρηγορίου Μουσουρούλη

Πηγή: churchofcyprus.org.cy